

Sobre la flora de La Selva

PER

P. FONT QUER

Nostre consoci el Sr. Xiberta Raig, temps ha, ens oferí una col·lecció de plantes recullides, la major part pels voltants de Vidreres i Sils, i no gaire lluny de allí, cap a Santa Coloma, Viloví i Massanet de la Selva, les demés. Ara, darrerament, invitats pel propi amic, hem estat un dia a Vidreres, i hem pogut donar una ullada pels séus alentorns fins prop de Massanet. Aquesta vegada ens portà a La Selva el desig de recullir una centuria de *Galanthus nivalis*, que creix en abundància prop de Vidreres, per a que'l pogués repartir en sa exsiccata nostre savi amic Sennen, qui creu no és precisament el tipu sinó una raça meridional. Però, els *Galanthus*, degut a les nevades del febrer i a la tramontanada que les seguí, estaven ja despullats de la flor, i alguns, ja tan avençats, que mostraven, grossa com una cirereta, la càpsula. Així ens haguérem de contentar, durant nostra venturosa i massa curta estada, amb fer una visita per la rodalia, sense poguer recullir gaire bé res degut a l'època poc favorable. Amb tot per les plantes d'allí que tenim des de temps, i per lo que hem pogut veure a corre-cuita, ens permetem dir unes quantes coses.

El fet més sobressortint de la flora de Vidreres, ens sembla que és la presència del element montanyenc a una altitud feble, poc més de cent metres. Aquest fet que, fora de les comarques submontsenyenes, no es repeteix en lloc més de Catalunya és, sens dubte, efecte de tres factors principals: plujes relativament abundoses (més de 800 mil·límetres, segons Patxot), constitució mineralògica del sol, i proximitat del Montseny. Però, en una comarca tant pròxima al mar, la flora mediterrània hi ha de tenir, certament, bon nombre de representants.

Sembla com si La Selva hagués sofert una invasió mediterrània al mateix temps que altra montana o pirinenca, que aquí és com si diguessim de les Planes del Centre d'Europa. Avui la part més baixa i plana de La Selva, conserva ben poc de son passat; els cultius, sembrats i hortes principalment, han substituït les frondoses arbredes d'Alzina surera i Roures que la poblaren. Les Suredes, a les baixes montanyes que la separen del litoral, es conserven encara ben típiques en qualques llocs; les Rouredes, en canvi, són cap a tramontana de La Selva. Però ací i allà es veuen encara associacions mixtes en que, ara en aquest temps, les Alzines sureres, totes verdes, i sempre verdes, el tipu mediterrà, contrasten fortament amb els Roures, de brancada núa, el tipu del nord. Avui, els habituals acompanyants dels Roures i les plantes montanes a la Plana de La Selva, no existeixen més que en llocs molt reduïts i rars, on encara la mà de l'home no ha destruït del tot el primitiu estat de coses. Qualques d'elles que hi vivien avans, ja no les trovem avui; qualques altres que ara encara s'hi poden veure, potser s'acabin de perdre amb el temps: *Galanthus nivalis*, *Genista sagittalis*, *Anemone nemorosa*, *Mercurialis perennis*, *Veronica officinalis*, *V. montana*, *Lilium Martagon*, *Potentilla Tormentilla*, *Valeriana officinalis*, *Aquilegia vulgaris*, etc., etc. Tot al contrari, allí mateix, prop de Massanet, hi hem cullit *Bellis annua*, que per aquí a Catalunya és planta litoral, i En Xiberta ens ha remès de La Selva *Vitex Agnus-castus*. El sotabosc, allà on se pot observar, mostra igualment una barreja de tipus, així el *Cistus monspeliensis* amb la *Calluna Erica*.

Un altre atractiu te encara La Selva per a l'amic de les plantes, i és el reste de flora palustre de l'Estany de Sils, que podem veure encara pels reguerols i rieres de tan xamós pais. En Xiberta hi ha erboritzat *Orchis laxiflora*, *Marsilea quadrifoliata*, *Isnardia palustris*, etc.

Tant de bó que nostre amic i consoci es decideixi a estudiar, mal sigui sinó lleugerament, flora tan curiosa; tant de bó que nosaltres mateixos tinguessim ocasió de fer-ho. Es des de tants punts de vista interessant la flora de La Selva!